

ת"פ 58575/04/18 - מדינת ישראל נגד איניו צגאו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58575-04-18 מדינת ישראל נ' צגאו

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

איניו צגאו ע"י ב"כ עוה"ד רועי פוליטי

הנאשם

מזר דין - תוך ביטול הרשעה כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. מהחלק הכללי של כתב האישום עולה, כי במועד האירוע, אחיו של הנאשם עבד במעון "שלווה" בירושלים. המתלון עובד כאחראי על עובדי הניקיון במעון. ביום האירוע, התבשר אחיו של הנאשם, כי הוא מוזמן לשימוע טרם מעבודתו כעובד ניקיון במעון. על רקע זה, ביום 2.1.2018 בשעות הבוקר, הגיע הנאשם למעון וביקש מהמתלון, בשיחה טלפונית, לצאת אליו מחוץ למעון. המתלון יצא אל הנאשם והתקיים דין ודברים בין השניים, לאחריו החל הנאשם להלום במתלון באגרופים לאזור הפנים. כתוצאה ממעשיו, נפל המתלון על הקרקע וניגר דם מאפו וידיו היו מגואלות בדם. מכשיר הטלפון שהחזיק ביד, נשבר.

מסקי שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה, כי הוא כבן 45, רווק, עובד כצלם בתאגיד השידור הציבורי. שירות המבחן סקר את קורות חייו של הנאשם, מהם עולה, כי נולד באתיופיה ועלה ארצה בגיל 17. לאחר העליה התמקם עם אביו במרכז קליטה בחיפה ועבד בעבודות מזדמנות עד לגיוסו לצה"ל בשנת 1998. לאחר גיוסו הוכר כחייל בודד וסיים שירות צבאי מלא כנהג בחיל החימוש. לאחר שחרורו מהצבא החל לעבוד באבטחה ובהמשך עבד בעיצוב במות באולפני טלוויזיה. לפני 19 שנים החל לעבוד ברשות השידור כעובד במה ולפני 7 שנים החל בעבודתו כצלם. לנאשם אין הרשעות קודמות. בהתייחסותו לעבירה הנוכחית, מסר הנאשם, כי מאז שאחיו עלה ארצה, חווה קשיי קליטה והתמודדות, כאשר הוא עצמו פעל במשך שנים לסייע לו ככל יכולתו. לקראת השימוע, הנאשם ביקש לשוחח עם המתלון - שהוא גם ממוצא אתיופי, על מנת להסביר לו את הקשיים עמם מתמודד אחיו. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, התחרט והביע צער על התנהגותו שאינה אופיינית לו. עוד שיתף הנאשם, כי קיים שיחת פיוס עם המתלון. הנאשם אף שיתף, כי מבין שאופי הקשר ומעורבותו בחייו של אחיו פוגעת בו, ובקרב מתכוון להתחתן ולהפסיק את המגורים המשותפים. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, במהלכה ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית לשליטה וניהול כעסים. בנוסף, המליץ השירות להטיל על הנאשם 150 שעות של"ץ. שירות המבחן אף התייחס לסוגיית ההרשעה והמליץ להימנע מהרשעת הנאשם זאת בשל פגיעה בדימויו העצמי שרכש עד כה במאמץ רב.

סיכונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה טען, כי יש להטיל על הנאשם מספר חודשי עבודות נאשם, כאשר לטענתו המתחם צריך לעמוד בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל.

מאידך, הסינוגר ביקש להסתפק בהמלצת שירות המבחן. במסגרת הראיות לעונש הסינוגר העיד את מר גואלדמרים, בדבר יישור ההדורים שביצע בין הנאשם למתלון. מר גואלדמרים דיבר גם בשבחיו של הנאשם ומעלותיו הטובות.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלמה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - המדינה מחויבת לשמור על שלום גופו ונפשו של כל אדם. עבירות מסוג זה חותרות תחת ערך מוגן זה, המתיישב עם זכותו הבסיסית של אדם לשלום גופו ונפשו. הנזק הנגרם כתוצאה מעבירות אלימות, הוא פגיעה בגוף, בנפש, בביטחון ואף בקניינו של אדם. בנסיבותיו, מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף נמוך בינוני.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: הנאשם לא תכנן את המעשה, ומדובר בהתפרצות זעם פתאומית. נדמה, כפי שגם עולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשם הגיע למקום האירוע בסערת רגשות ותכנן רק לנהל שיחה עם המתלון, אך בסופו של דבר התפרץ ותקף את המתלון וגרם לו חבלה כמותאור בכתב האישום. בנוסף, ההתפרצות נבעה מהצורך של הנאשם להגן על אחיו ולסייע לו. הנאשם צריך היה להימנע מן המעשים, ופוטנציאל הנזק מהם עלול היה להיות משמעותי יותר.

מדיניות הענישה הנוהגת - סקירת הפסיקה בנסיבות דומות מלמדת על טווח עונשי רחב המוטל על נאשמים. יחד עם זאת במסגרת רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מ"י (15.1.2015), אישר בית המשפט העליון מתחם שנע בין של"ץ לבין מספר חודשי מאסר. גם בת"פ 62295-10-13 מ"י נ' סליצ' (16.3.2016) שם הורשע הנאשם בתקיפה נמשכת בקרש שגרמה לחבלות מרובות ללא שברים, נקבע מתחם שבין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לכלול ברף התחתון של"ץ ו/או מאסר על תנאי עד למספר חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות. מכאן שעתיירת המאשימה לעונש מאסר בעבודות שירות היא סבירה בהחלט בנסיבות העניין.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40' לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם הודה, לקח אחריות והביע חרטה על מעשיו וחסר מזמנו של בית המשפט. כפי שצוין בתסקיר, המעשים אינם מאפיינים את הנאשם ומדובר במעידה חד פעמית שקרתה בעידא דריתחא. לנאשם אין עבר פלילי ומאז האירוע לא נפתחו לו תיקים חדשים (מלבד זה). לכל אורך חייו, הן באתיופיה והן בישראל, הנאשם גילה אחריות כלפי משפחתו וסביבתו. הוא סעד את אביו עד למותו, לפני כן שירת בצבא שירות מלא כחייל בודד, ובשנים האחרונות תומך באחיו עמו הוא מתגורר. נראה, כי ההליך הנוכחי מהווה עבורו גורם מרתיע. נדמה כי בנסיבותיו של הנאשם כיום, שלוחתו לעבודות שירות תפגע בו.

המיקום במתחם - לנוכח כלל הנסיבות, אני קובע כי מיקומו של הנאשם יהיה ברף התחתון של המתחם.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה ייתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 אבן נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7.

בנסיבות העניין, טיב העבירה אכן מאפשר אי-הרשעה. הנזק שנגרם למתלון אינו גדול והשניים התפייסו. די בפסיקה שהציג הסינוגר [ת"פ (כ"ס) 16959-05-15 מ"י נ' הלוי (מיום 17.5.2016); ת"פ (כ"ס) 39164-10-16 מ"י נ' כהן (מיום 6.9.2017) ופסקי דין נוספים] כדי להוכיח שאכן אי-הרשעה היא תוצאה אפשרית ביחס לעבירה זו בנסיבות מסוימות. אשר לנזק קונקרטי - אני סבור כי לא ניתן לנתק את נסיבותיו האישיות של הנאשם, והישגיו הרבים בישראל, לאחר שעלה מאתיופיה, ולמרות כל הקשיים שאזרח ממוצא אתיופי חווה בישראל, לרבות גילוי גזענות ודעות קדומות, מהערכת הנזק שייגרם לנאשם כתוצאה מהרשעה. הנאשם, הודות לחריצות ואורחותיו החיוביים, "הגיע רחוק" מבחינת יציבות התעסוקתית והישגיו בעבודה, באופן שאפשר לו לכלכל לא רק את עצמו, אלא גם לסעוד את אביו במשך שנים, לטפל באמו מעבר לים, ולכוון את אחיו הצעיר וללוותו במסירות. העבודה אפוא, היא עוגן קיומי עבורו. ובהיותו עובד המגזר הציבורי, אין ספק שהרשעה עלולה לגרום לו לנזק ממשי. לכן, בנסיבותיו הקונקרטיות של הנאשם ובהצטרבות גם יחד, הוכח הנזק במידה הנדרשת.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט **לבטל את ההרשעה** וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 300 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו לא לפני 2.8.2020. העבודות יבוצעו במקום שייקבע על-פי התוכנית שיכין שירות המבחן ובפיקוחו. **התוכנית תוגש לבית המשפט בתוך 30 יום**. הנאשם הוזרר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משיע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת מזר הדין הראוי לרבות הרשעה והטלת מאסר בפועל;

ב. צו מבחן למשך שנה מהיום. במהלך שנה זו, הנאשם יהא תחת פיקוח שירות המבחן ועליו לשתף פעולה שאם לא כן, שירות המבחן רשאי לבקש להפסיק את הצו ולהטיל עונש אחר במקום;

ג. פיצוי בסך ₪ 1,000 למתלון, ע"ת 1. הפיצוי ישולם עד ליום 1.9.2020 ואם לא ישולם כלל או במועד, יהא נתון להליכי אכיפה וגבייה;

ד. התחייבות בסך ₪ 5,000 שלא לעבור את העבירה בה הורשע הנאשם במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בירושלים.

יש לשלוח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ל' סיוון תש"פ, 22 יוני 2020, במעמד הצדדים.